

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně projednal ve veřejném zasedání konaném dne 28. 11. 2024 v Brně **odvolání** obžalovaného **R.L., nar. XXXXX**, trvale bytem XXXXX, adresa pro doručování XXXXX, proti rozsudku Městského soudu v Brně ze dne 24. 7. 2024, č. j. 91 T 19/2024–256, a v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Petra Hlaviny a soudců JUDr. Haliny Černé a JUDr. Jaroslava Pálky rozhodl

takto:

Podle § 258 odst. 1 písm. e), odst. 2 trestního řádu se napadený rozsudek **zrušuje ve výroku o trestu odnětí svobody a způsobu jeho výkonu.**

Za splnění podmínek uvedených v § 259 odst. 3 trestního řádu se **nově rozhoduje** tak, že
obžalovaný

R.L., narozen XXXXX v XXXXX, trvale bytem XXXXX, adresa pro doručování XXXXX,

se odsuzuje

podle § 146 odstavec 3 trestního zákoníku za použití § 43 odstavec 1 trestního zákoníku k
úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání

4 (čtyř) roků.

Podle § 56 odst. 2 písm. a) trestního zákoníku se obžalovaný pro výkon tohoto trestu zařazuje do
věznice s ostrahou.

Jinak zůstává napadený rozsudek nezměněn.**Odůvodnění:**

1. Napadeným rozsudkem byl obžalovaný R.L. uznán vinným jednak zločinem ublížení na zdraví podle § 146 odstavec 1, 3 trestního zákoníku a jednak přečinem výtržnictví podle § 358 odstavec 1, 2 písmeno a) trestního zákoníku, protože dne **30.12.2022** v době kolem 06:00 hod. v Brně na ul. Sukova 2 v baru Kahla pub, po předchozí slovní rozeprě s poškozeným B.B., nar. XXXXX, tohoto nejprve razantně levou rukou sevřenou v pěst udeřil do obličeje, následkem čehož poškozený upadl na záda mezi stoly baru, poté poškozený vstal a odcházel ke vstupním dveřím baru, kde ho obžalovaný dostihl, opětovně ho fyzicky napadl úderem pěstí pravou rukou do oblasti hlavy a poté jej v prostoru vstupních dveří baru silně kopl do oblasti pravého kolene tak, že poškozený upadl na zem; poškozenému tak popsaným útokem způsobil zranění v podobě krevní podlitiny pod pravým okem o průměru do několika cm, s povrchovou rankou délky cca 3 mm, oděrky na přední a vnější straně levého kolena na ploše o průměru cca 2 cm a hematom na pravé straně zad na ploše o průměru několik cm, a zlomeniny vnitřního kondylu (hrbolu) pravé stehenní kosti s vylomeným vpáčeným fragmentem cca 18 mm, která si vyžádala dne 11.1.2023 operaci a hospitalizaci s podstatným omezením v obvyklém způsobu života po dobu nejméně osmi týdnů, a to ztíženým pohybem s nutností používat berle při chůzi, přičemž náklady na léčbu poškozeného byly Všeobecnou zdravotní pojišťovnou České republiky vyčísleny částkou 52.410 Kč; dále v důsledku popsaného fyzického útoku obžalovaného došlo k poškození oděvu poškozeného, a to roztržení džínových kalhot zn. Hugo Boss a potrhání bundy zn. Mont žluté barvy, a tohoto jednání se obžalovaný dopustil i přesto, že byl dne 1.11.2005 rozsudkem Městského soudu v Brně, sp. zn. **11 T 7/2005**, který nabyl právní moci dne 20.4.2006, odsouzen mimo jiné pro přečin výtržnictví podle § 202 odst. 1 trestního zákona k trestu odnětí svobody nepodmíněně ve výměře 14 měsíců se zařazením do věznice s ostrahou, kdy trest vykonal dne 4.11.2007, a dále byl dne 12.8.2016 rozsudkem Okresního soudu Blansko, sp. zn. **1 T 146/2015**, který nabyl právní moci dne 29.11.2016, ve spojení s rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 29.11.2016, sp. zn. 4 To 382/2016, odsouzen mimo jiné pro přečin výtržnictví podle § 358 odstavec 1, 2 písmeno a) trestního zákoníku k souhrnnému trestu odnětí svobody ve výměře 42 měsíců se zařazením do věznice s ostrahou, kdy dne 29.11.2018 byl na základě rozhodnutí Okresního soudu v Břeclavi, sp. zn. 2 PP 79/2018, podmíněně propuštěn se zkušební dobou v trvání 6 let, tedy do 29.11.2024. Za to byl obžalovaný podle § 146 odstavec 3 trestního zákoníku za použití § 43 odstavec 1 trestního zákoníku odsouzen k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání 5 roků, pro jehož výkon byl podle § 56 odstavec 2 písmeno a) trestního zákoníku zařazen do věznice s ostrahou. Podle § 228 odstavec 1 trestního řádu byla obžalovanému uložena povinnost nahradit poškozené Všeobecné zdravotní pojišťovně České republiky, sídlem Praha 3, Orlická 4/2020, IČ: 411 975 18, majetkovou škodu ve výši 52 410 Kč. Podle § 229 odstavec 1 trestního řádu byl poškozený B.B., nar. XXXXX, trvale bytem XXXX, adresa pro doručování XXXX, odkázán se svým nárokem na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.
2. Uvedený rozsudek napadl obžalovaný R.L. prostřednictvím svého obhájce včas podaným odvoláním, které směřuje do všech výroků. Namítá nedostatečné provedení ohledání místa činu, toto považuje jednoznačně za důkaz, a to za jeden z nejdůležitějších pro další objasňování každého případu. Zde již od začátku je přistupováno k řešení případu tak, že nebylo provedeno vůbec žádné Shodu s prvopisem potvrzuje Mgr. E. P.

ohledání místa činu, taktéž nebyly zajištěny vůbec žádné kamerové záznamy. Výpověď pana B. i přes rozpory soud nakonec vyhodnotil tak, jak je uvedeno v rozsudku. Dokonce na základě jedné jediné výpovědi právě poškozeného B., soud upravil místo, kde mělo dojít k incidentu. B. výpověď tedy hodnotil tak, že pachatelem nemohl být nikdo jiný než L. a místem ataku prostor ve dveřích baru. To však neodpovídá tomu co přesně zaznělo jednak od B., ale i od dalších osob. Pokud jde o zranění poškozeného, pak zde neobstojí argumentace typu, že nemusel v prvním okamžiku pocítit bolest. Je sporné, že pokud by v prvním okamžiku neucítil intenzivní bolest, a tudíž by nemohl na nohu vůbec šlápnout, zda by mohl běžet několik set metrů až k nádraží, což sám nejen uvádí, ale je to dokumentováno i jako místo, odkud byl nakonec odvezen sanitkou. Obhajoba neustále poukazuje na záznam z baru Kahla, kde je jednoznačně vidět, jak zcela zřetelně běží postava kolem baru, je to vidět na záběru

a lze si tento okamžik i zpomalit a přiblížit. Ta osoba je jednoznačně B., sám to uvádí. Není zde patrné žádné kulhání, uhýbání bolesti. Zkrátka nic, co by nasvědčovalo takovému zranění, které té noci poškozený utrpěl. Zde v projednávaném případě došlo doslova k ignorování požadavku obhájce, který záznamy pouličních kamer požadoval. Také požadavek na identifikaci ženy, která byla svědkem pokusu poškozeného jí snad něco odcizit za jejími zády v baru, což je naprosto patrné ze záznamu z baru, byla doslova zamítnuta. Také je důležitou součástí ohledání i fotodokumentace, která zde chybí. Policie pouze postupovala formálně a nezajistila kromě záznamu dvou kamer v baru nic jiného a postačovalo jí provedení výslechů a lékařská zpráva a její verze případu. Jinou nepřipustila. Je naprosto zřejmé, že soud doslova "zhojil" nedostatky vyšetřování. Námitka k výši trestu, ta vychází opět z názoru, že trest ve výši 5 let je velice přísný a tvrdý i v případě pana L. a s ohledem na jeho trestní minulost, jak se neustále opakuje. I kdyby obhajoba v teoretické úrovni připouštěla, že kopnutí zde bylo a že tímto došlo k závažnému zranění, pak je třeba uvést to, co je zřejmé z celého průběhu události. Pan L. v okamžiku, kdy on a další osoby uslyšeli ženu, za kterou pan B. cosi prohledával, nejen zaměřil pozornost na jeho osobu, ale zakročil, dle záznamu samozřejmě nepřiměřeně, B. napadl údery. Po odchodu B. z tohoto místa směrem ven z baru je patrné, že venku již v té době byla barmanka a pan V. a pak i osoby jdoucí za B.. Co se dále dělo, je již několikrát uvedeno. Avšak L. pokud by dále jednal a napadl B., tak rozhodně by nebyl jeho záměr jej těžce zranit. Musel by si však být vědom, že ublížit mu může. Ale za situace, kdy pachatel druhého za podobné situace napadne, tak pokud je zde úmysl jej zranit, tak se používají jiné metody a předměty, většinou sklenice a jiné předměty způsobí skutečně vážně druhému ublížit. Zde i kdyby teoreticky útok na koleno předpokládali, tak je nutné hodnotit samozřejmě kromě intenzity kopu, tak i postavení osob a obuv. R.L. je v současné době stíhán i u Krajského soudu v Hradci Králové a je zde ohrožen vysokým trestem, ostatně tato skutečnost je soudu jistě známa. Jedná se o velice závažný zločin, kdy L. je sice v postavení obviněného, ale v prosinci, kdy je nařízeno hlavní líčení, by měl nadále vystupovat tak, že jeho výpověď je velmi důležitá pro důkazní řízení při odhalování trestného činu vraždy. Tedy v jejich případě jim nejde o nic jiného než o přesné zadokumentování skutkového děje a na základě doplnění jejich odvolání má obhajoba za to, že vina v plném rozsahu prokázána nebyla tak, jak to uvádí i trestní zákon, tedy přesvědčivě a jednoznačně. Závěrem podaného odvolání proto obžalovaný navrhnul, aby Krajský soud v Brně jako soud odvolací napadený rozsudek zrušil a sám rozhodl tak, že se R.L. zprošťuje obžaloby v plném rozsahu, neboť nebylo dostatečně prokázáno, že právě on spáchal uvedený skutek.

3. Odvolací soud podle § 254 odst. 1 trestního řádu přezkoumal zákonnost a odůvodněnost všech oddělitelných výroků rozsudku, proti nimž bylo podáno odvolání, i správnost postupu řízení, které jim předcházelo, a to z hlediska vytýkaných vad. K vadám, které nejsou odvoláním vytýkány, by odvolací soud přihlédl, jen pokud by měly vliv na správnost výroků, proti nimž bylo odvolání podáno. Přitom dospěl k následujícím závěrům.
4. Předně lze konstatovat, že ve věci s ohledem na ostatní ve věci provedené důkazy není třeba doplnit dokazování, a to ani ustanovení a výslech neznámé ženy, jak zmiňuje obhajoba. Je tak možné říci,

Shodu s prvopisem potvrzuje Mgr. E. P.

že soud I. stupně v této trestní věci provedl dokazování v potřebném rozsahu, provedené důkazy náležitě zhodnotil, a pokud dospěl k závěru, že obžalovaný L. spáchal trestnou činnost tak, jak je podrobně popsána ve výroku o vině napadeného rozsudku, pak tyto závěry nelze považovat za vadné a odvolací soud se s nimi zcela ztotožnil.

5. Z odůvodnění napadeného rozsudku totiž vyplývá, nejen jaké důkazy soud nalézací ve věci provedl, ale zejména jak tyto hodnotí. I odvolací soud má za to, že obžalovaný je provedenými důkazy ve svém souhrnu z žalované trestné činnosti usvědčován bez důvodných rozumných pochybností, neboť tyto přímé i nepřímé důkazy u obžalovaného skutečně právní teorií požadovaný uzavřený řetězec vytvářejí.
6. Obžalovaný, jenž trestnou činnost zcela popírá, je tedy z žalované trestné činnosti usvědčován zejména výpověďmi poškozeného B.B. a svědků N.L. a R.L., jež jsou dostatečně podrobně rozvedeny v odůvodnění napadeného rozsudku, které i odvolací soud ve shodě se soudem nalézacím i přes drobné nesrovnalosti považuje za věrohodné, dále znaleckým posudkem z oboru zdravotnictví odvětví soudního lékařství, kamerovými záznamy pořízenými uvnitř baru, jakož i dalšími důkazy, které nalézací soud dostatečně podrobně rozebral, a o jejichž věrohodnosti ani odvolací soud nemá žádné pochybnosti. V dané trestní věci je totiž podstatné to, že obžalovaný, jak bylo provedeným dokazováním prokázáno, byl jediným útočníkem, který poškozeného napadl údery pěstí už uvnitř baru a následně ho tzv. „vyprovázel“ až ke vchodovým dveřím, kde ho kopem zezadu do oblasti pravého kolena srazil na zem. Skutečnost, že to byl pouze obžalovaný, kdo napadl poškozeného údery pěstí, prokazují záznamy vnitřních kamer. Kamery sice nezabírají prostor u vchodových dveří, avšak útok obžalovaného kopnutím poškozeného do kolena jednoznačně vyplývá z výpovědi svědkyně L., jež uvedla, že obžalovaný L. poškozeného v prostoru vchodu srazil na zem, až tento upadl, a následně ho vyhodil ven. Stejně vypověděl i svědek L., jenž uvedl, že to byl obžalovaný L., kdo poškozeného po předchozím napadení uvnitř baru vyhodil z baru ven. Přitom poškozený B. stanovil okamžik vzniku jeho zranění hrbole pravé stehenní kosti v oblasti nad kolenem právě při vyhazování jeho osoby z baru v prostoru otevřených vchodových dveří. Takto z logiky věci vyplývá, že nikdo jiný než obžalovaný nemohl poškozenému předmětnou těžkou újmu na zdraví způsobit, protože ho nikdo jiný, zejména při jeho vyhazování z baru, fyzicky nenapadl.
7. Lze tak uzavřít, že nalézací soud správně stanovil, že to byl právě a jedine obžalovaný L., kdo inkriminovaného dne nad ránem v uvedeném baru způsobem podrobně popsaným ve skutku napadeného rozsudku fyzicky napadl poškozeného B. údery pěstí do jeho hlavy s následným kopnutím do oblasti pravého kolena, čímž mu jednak úmyslně ublížil na zdraví a způsobil mu tímto činem těžkou újmu na zdraví a jednak na místě veřejnosti přístupném se dopustil hrubé neslušnosti tím, že poškozeného napadl a spáchal tento čin opakovaně. Takto je nepochybně dána objektivní stránka u obou žalovaných trestných činů. Tímto jednáním z pohledu trestního zákoníku obžalovaný porušil zájem společnosti jednak na ochraně zdraví u poškozeného a jednak na dodržování veřejného pořádku. Z charakteru prokázaného jednání pak vyplývá, že obžalovaný L. z hlediska subjektivní stránky, tj. zavinění, se žalovaných trestných činů z větší části dopustil v přímém úmyslu dle § 15 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku, když bylo prokázáno, že vše činil s jediným cílem, a to poškozeného B. napadnout, potrestat ho za chování vůči neznámé ženě (prohlížení její kabelky při hledání svého mobilního telefonu) a z baru ho vyhodit, přičemž vzniklý následek v podobě těžké újmy na zdraví má charakter nedbalostní. Přitom mezi jednáním obžalovaného a vzniklou těžkou újmou na zdraví u poškozeného je i podle názoru odvolacího soudu dána přímá příčinná souvislost.
8. Je tak možné uzavřít, že se obžalovaný dopustil jednání popsaného ve výroku rozsudku vůči poškozenému B.B. a že svým jednáním naplnil všechny zákonné znaky jak zločinu ublížení na zdraví podle § 146 odstavec 1, 3 trestního zákoníku, tak i přečinu výtržnictví podle § 358

Shodu s prvopisem potvrzuje Mgr. E. P.

odstavec 1, odstavec 2 písmeno a) trestního zákoníku. Námitky uvedené obžalovaným v jeho podaném odvolání tak podle názoru odvolacího soudu nemají své opodstatnění. Obžalovaný byl skutečně uznán vinným skutkem, o jehož spáchání po řádně provedeném dokazování nejsou nejmenší pochybnosti, a to i při absenci obrazových záznamů z pouličních kamer při cestě poškozeného z baru až na vlakové nádraží. V podrobnostech ohledně skutkových zjištění pak lze odkázat na dostatečně podrobné odůvodnění napadeného rozsudku, kdy i odvolací soud má vinu obžalovaného provedenými důkazy za jednoznačně prokázanou. Odvolání obžalovaného přitom směřuje zejména do hodnocení důkazů soudem I. stupně; do tohoto by odvolací soud mohl zasáhnout jen tehdy, zjistil –li by nějakou logickou chybu, nebo došlo-li by k extrémnímu rozporu mezi provedenými důkazy a jejich následným zhodnocením; toto však zjištěno nebylo. Stejně tak odvolací soud nezjistil, že by nějaké důkazy zůstaly opomenuty. Nálezací soud rovněž logicky zdůvodnil, proč s ohledem na plynutí času neprovedl všechny důkazy, které obhajoba navrhovala k provedení. Jednání obžalovaného tedy soud I. stupně správně a v souladu se zákonem kvalifikoval jako zločin a přečin výše specifikované. Odvolací soud tak výrok o vině obžalovaného L. v napadeném rozsudku jako správný a zákonný potvrdil.

9. Zásadního pochybení ohledně tohoto obžalovaného pak odvolacím soudem také nebylo shledáno ani ve výroku o trestu odnětí svobody a způsobu jeho výkonu. I zde soud I. stupně náležitě zjistil všechny skutečnosti rozhodné pro stanovení jeho druhu a přiměřené výše. Nepostupoval vadně, když dospěl k závěru, že s ohledem na zjištěné skutečnosti a další zákonné okolnosti, zejména na charakter trestné činnosti a její výraznou společenskou škodlivost a na předchozí odsouzení obžalovaného, je třeba mu za shora uvedené trestné činy uložit přiměřený nepodmíněný trest odnětí svobody s jeho výkonem v příslušném typu věznice. Podle názoru odvolacího soudu je však třeba více zohlednit všechny okolnosti případu, které jsou ve věci zjištěny, a při ukládání trestu přisvědčit částečně námitkám obhajoby uvedeným v podaném odvolání. S ohledem na § 39 odst. 4 trestního zákoníku totiž nelze pominout, že obžalovanému bude nepochybně přeměněn zbytek nepodmíněného trestu odnětí svobody z rozsudku Okresního soudu v Blansku ze dne 12. 8. 2016 sp. zn. 1 T 146/2015, z něhož byl obžalovaný podmíněně propuštěn dne 29.11.2018, se stanovením zkušební doby do 29. 11. 2024. Je zřejmé, že se obžalovaný žalovaného jednání dopustil v této zkušební době, a proto s vysokou mírou jistoty bude muset zbytek tohoto nepodmíněného trestu odnětí svobody ve výměře 564 dnů tzv. „dovykonat“.
10. Ze všech uvedených důvodů proto odvolací soud z podnětu odvolání obžalovaného napadený rozsudek podle § 258 odst. 1 písm. e), odst. 2 trestního řádu zrušil ve výroku o trestu odnětí svobody a způsobu jeho výkonu a sám za splnění podmínek uvedených v § 259 odst. 3 trestního řádu tomuto obžalovanému podle § 146 odst. 3 trestního zákoníku za použití § 43 odst. 1 trestního zákoníku nově uložil o něco mírnější úhrnný trest odnětí svobody, a to v trvání 4 let, pro jehož výkon ho podle § 56 odstavec 2 písmeno a) trestního zákoníku (stejně jako soud nálezací) zařadil do věznice s ostrahou, když mírnější typ věznice již neexistuje. Odvolací soud tak učinil poté, co objektivně určil konkrétní stupeň společenské škodlivosti jednání obžalovaného a v návaznosti na to ve svých závěrech zhodnotil vše i z pohledu zmíněného ustanovení § 39 trestního zákoníku. Takto nově uložený o 1 rok mírnější nepodmíněný trest odnětí svobody (nyní v dolní polovině zákonného rozpětí) u tohoto obžalovaného podle názoru odvolacího soudu dostatečně vystihuje míru společenské škodlivosti jeho jednání a lépe splňuje kritéria pro ukládání trestů vymezená v trestním zákoníku. Zvláště dojde-li s největší pravděpodobností u něho k nařízení výkonu zbytku nepodmíněného trestu odnětí svobody z výše uvedeného podmíněného propuštění, takže lze reálně předpokládat, že celkem obžalovaný ve výkonu trestů odnětí svobody stráví více než pět a půl roku, což je doba dostatečná.
11. K jiným změnám napadeného rozsudku odvolací soud důvodů neshledal.

Shodu s prvopisem potvrzuje Mgr. E. P.

Poučení o opravných prostředcích:

Proti tomuto rozhodnutí není řádný opravný prostředek přípustný, takže **rozhodnutí nabylo právní moci a je vykonatelné** (§ 139 odst. 1 písm. a), b), cc), § 140 odst. 1 trestního řádu).

Lze však proti němu **podat** dovolání (§ 265a odst. 1, 2 trestního řádu).

Dovolání mohou podat (§ 265d odst. 1 trestního řádu)

- nejvyšší státní zástupce, který je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch či v neprospěch obviněného (§ 265d odst. 1 písm. a), § 265f odst. 1 trestního řádu),
- obviněný pouze prostřednictvím obhájce. Podání obviněného, které nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť bylo takto označeno (§ 265d odst. 2 trestního řádu),
- je-li obviněný zbaven způsobilosti k právním úkonům nebo je-li jeho způsobilost k právním úkonům omezena může i proti vůli obviněného za něho v jeho prospěch dovolání podat též zákonný zástupce i jeho obhájce.

Dovolání se podává u soudu, který rozhodl v I. stupni, do dvou měsíců od doručení rozhodnutí, proti kterému dovolání směřuje (§ 265e odst. 1 trestního řádu).

O dovolání **rozhoduje Nejvyšší soud České republiky** (§ 265c trestního řádu).

V dovolání, kromě obecných náležitostí uvedených v § 59 odst. 3 trestního řádu, **musí být uvedeno** (§ 265f odst. 1 trestního řádu)

- proti kterému rozhodnutí dovolání směřuje,
- který výrok, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je napadán,
- čeho se dovolatel domáhá,
- konkrétní návrh na rozhodnutí dovolacího soudu,
- odkaz na zákonná ustanovení § 265b odst. 1 písm. a)-l), nebo § 265b odst. 2 trestního řádu, o které se dovolání opírá.

Rozsah a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání (§ 265f odst. 2 trestního řádu).

Kdo podal **zcela bezvýsledně dovolání**, je povinen státu nahradit náklady řízení o tomto návrhu, a to paušální částkou, kterou stanoví ministerstvo spravedlnosti obecně závazným právním předpisem (§ 153 odst. 1 trestního řádu). Paušální částka nákladů v řízení o zcela bezvýsledně podaném dovolání činí **10.000 Kč** (§ 3a vyhlášky č. 312/1995 Sb.).

Brno 28. listopadu 2024

Mgr. Petr Hlavina v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Mgr. E. P.